

Aktionsrapport från Big Blockade 15 februari 2010

Här kommer några spridda tankar som kanske kan vara till nytta vid nästa aktion eller till nöje för dem som inte kunde följa med. Jag är nyss hemkommen från England där 12 ofogare deltagit i massivt lyckad blockad av Atomic Weapons Establishment, AWE, i Aldermaston ca 10 mil väster om London.

Bakgrunden

En intervju med Angie Zelter, en av blockadens arrangörer, finns på Zitzer.se: <http://zitzer.se/brittiska-fredsrorelsen-mobiliserar-mot-nya-karnvapen>

I korthet är bakgrunden att Storbritannien just nu håller på att välja väg: antingen uppgraderar man sitt kärnvapensystem (vilket politikerna lutar åt) eller också skrotar man det inom ett årtionde eller två, eftersom det håller på att bli för gammalt. Uppgraderas det så förväntas det funka fram till 2050 och under sin återstående livstid kosta uppskattningsvis 1000 miljarder kronor.

Blockaden

Vi hade förberett en dans i förväg och de som skulle delta i blockaden hade dolt sina stålrör genom att ha dem i remmar på ryggen. Drömscenariot var att hinna genomföra dansen och sedan ta fram rören, låsa fast sig och sätta sig utan att polisen lyckades hindra det. Och precis så blev det också.

Vid ca halv sju var vi framme vid huvudgrinden och nio ofogare låste efter dansen fast sig med rör i grupper om tre. Ett stort gäng från AKL satte sig också på vägen och blockerade, dock utan lock-ons.

AKL in action

Många av oss, kanske alla, hade sminkat sig med guldsminck och en del hade klätt ut sig på annat sätt. Elin var fantastiskt fin i reflexväst kombinerad med änglavingar och en gloria med vitt ludd. Det var också hon som hade stått för koreografin som var enkel att lära sig men ändå så väldigt proffsig ut. Milla hade gjort en otroligt snygg yellow submarine i kartong som gjorde att allt kändes mycket festligare, poliserna hade sina gulliga hattar och många andra som jag inte kommer ihåg på rak arm hade gjort mycket annat för att höja stämningen. Vi hade små värmepåsar som blev varma när man tog ut dem ur plasten och höll värmen i flera timmar. De blev uppskattade trots att de gärna kunde ha fått vara varmare. Sådana påsar går att köpa på Rehab Shop (tror jag det heter) som ligger på Rosenlundsgatan i Göteborg nära Lagerhuset.

Polisen visade aldrig någon ambition att avlägsna oss, utan de som blockerade kunde sitta kvar ända till klockan 14.00 då alltihop avslutades med ett slags manifestation (som jag dock missade för att jag var i medie bilen och lade upp bilder just då. Någon annan får gärna beskriva den.)

Det var till och med så att de som blockerade kunde smita iväg och kissa (en i taget förstås) utan att polisen vare sig grep dem eller hindrade dem att komma tillbaka och låsa fast sig igen.

Vid andra portar gick det lite tuffare till. Vid ett tillfälle fick vi rapporter om att det var flera hundra poliser och fyra polishästar vid women's gate. Min teori är att de på förhand hade bestämt sig för att hålla en eller ett par grindar öppna och låta de andra vara. Det kan också vara så att de tyckte att våra järnrör såg svårforcerade ut, men de verkar ha tagit i tu med minst lika svåra lock-ons vid andra grindar.

Vid ett tillfälle blev det lite kaotiskt hos oss. Det var när poliserna bestämde sig för att stänga grinden som vi blockerade. Då rusade en kvinna som vi inte kände in bakom vår blockad för att sätta sig och förhindra stängningen. En polis knuffade henne så att hon föll mot det rör som låste ihop Elsa och Milla. Elsa gjorde illa armen och fick tillfälligt väldigt ont, men det verkar inte ha blivit några bestående men. Någon drog slutsatsen att det kanske är klokt att hålla rören mot marken om det är mycket ståhej i närheten.

Jag fick ett skriftligt vittnesmål som inkluderade en beskrivning av händelsen och polisens nummer av en av finnarna som hade sett det hela. Jag och Elin var "legal observers" och hade fått sådana formulär av Angie före aktionen.

*Elin var egentligen funktionär
men tog omärkligt plats i kedjan
när någon behövde kissa.*

Cirka hundra meter från vår grind fanns en liten grind som blockerades av några andra. Där såg jag bland annat två kvinnor som blockerade genom att lägga armarna runt spjälor i grinden och limma ihop händerna med superlim. Där fanns också två kvinnor som låst fast sig med lock-ons. Den ena satt i rullstol och den andra låg på marken.

På staketet såg jag att "Zombies for a Nuclear Apocalypse" som egentligen höll till vid någon

annan grind, hade satt upp en utmärkelse: "AWE is number 1 birthplace of the apocalypse". När jag berättade detta för Oscar kom han att tänka på att det finns en zombielajvgrupp i Skåne och att det vore kul att få med dem på något liknande.

En annan vängrupp som kallade sig Spanish Neck blockerade sin grind genom att lägga sig på marken med huvudena mot varandra och låsa fast sig hals mot hals i D-locks – ett slags kraftiga bygellås som brukar användas till cyklar. Det hade visst tagit polisen en halvtimme att fundera på hur de skulle kunna öppna dem, men sedan hade det ändå gått relativt enkelt för dem att såga upp och sedan knäcka låsen. Den som berättade det för mig trodde att polisen skulle haft större problem om låsen hade varit lite tajtare än de var. Själv förstår jag inte varför inte polisen lär sig dyrka upp lås, men D-locksen kanske är så pass ovanliga i sammanhanget att det ändå inte är ekonomiskt försvarbart att kalla in någon som kan konsten.

Två kvinnor hade ett lock-on-rör som var ingjutet i ett cementblock. De kom med bil, hivade ut kalunsen och låste fast sig. Det tog enligt uppgift ett bra tag för polisen att forcera blocket.

Många verkar – med rätta – tycka att Ofog är en grupp att lita på. De räknar med att vi lyckas genomföra en bra blockad om vi säger att vi ska göra det, och Angie var imponerad av våra stålrör och undrade om inte vi kunde få tag i rör av pansarglas. Det är något hon letat efter överallt utan att finna, tydligen. De ska bara gå att öppna med en diamantsåg.

Trident Ploughshares hade gjort ett imponerande förberedelsearbete och det märks att de har en lång motståndstradition bakom sig. Inte minst hade de ett väldigt välutvecklat samarbete med polisen, där de byggt upp ett ömsesidigt förtroende genom åren. Visst fortsätter polisen att göra sitt bästa för att få bort

blockadörerna med härskartekniker, lite fula knep och (måttligt) våld, men fredsarbetarna har fått dem att gå med på att låta folk komma fram till grindarna (genom att hota med att annars blockera den trafikerade förbifarten utanför) och att ha synliga tjänstenummer på uniformerna, med mera. När det var dans på slutet vågade en konstapel ta sig en kort svängom med en av aktivisterna.

Resan

Eftersom blockaden ägde rum ungefär samtidigt som ett seminarium inom ramen för Grundtvig-partnerskapet var det många ofogare som åkt till seminariet med hjälp av EU-pengar som kunde delta i blockaden.

Tre personer åkte med den buss som våra finska vänner i AKL körde ner, ytterligare någon åkte med den bussen hem. Men eftersom bussresan tog lång tid (två övernattningar på vägen) var det en del som var tvungna att ta sig ner senare på annat sätt. Två personer tog flyget medan andra, bland annat jag, reste med tåg av miljöskäl och annat.

Det billigaste sättet att resa med tåg var att köpa ett 10-dagars interrailkort, som kostar ca 2700 kronor för en vuxen. SJ lurade oss dock på ytterligare ett par tusen kronor genom att påstå att man var tvungen att åka dyra internationella tåg där man var tvungen att betala tillägg. På tillbakavägen reste jag och några fler med färja från Harwich till Hoek van Holland i Nederländerna. Interrailkortet gav 30 procent rabatt på den resan som i slutänden gick på ca 350 kronor inklusive hytt (vilket var obligatoriskt på naturerna). Genom Nederländerna, Tyskland och Danmark tog vi oss utan att behöva betala några tilläggspriser.

De tyska snabbtågen ICE ingår i interrail utan tillägg. Anslutningsresan med Öresundståg från Malmö till Göteborg kostade 35 kronor men jag undrar om de inte gjorde fel. Egentligen ska det vara halva ordinarie pris. På vägen ner fick jag betala 260 kronor hos SJ för anslutningsresan Gbg-Köpenhamn.

I Storbritannien finns ca 20 bolag som kör tåg, och interrail verkar gälla på de flesta. Både London-Harwich och London-Milton Keynes var gratis med interrail.

De tyska tågen har rykte om sig att vara extremt punktliga. Det kan ha varit sant en gång i tiden, men numer är de helt klart lika löjligt dåliga som SJ.

Bussresorna gick bra, efter vad jag har hört. I priset på 140 euro ingick övernattning på vandrarhem i Danmark och Nederländerna (eller om det var Belgien).

Mediearbetet

Vi hade med oss en hi tech-telefon och min ambition var att vi skulle twittra löpande och även filma och skicka upp video direkt på hemsidan.

Vi hade också en mediegrupp i Göteborg och tre personer med medieansvar på plats.

Tyvärr hade vi inte hunnit sätta oss in i hur telefonen fungerade i förväg och hann inte göra det under resan eftersom så mycket annat kom emellan. Det blev inget filmande och inget twittrande. Vi köpte dessutom dumt nog för lite kredit till det brittiska kontantkort som vi inhandlade, så vi fick lite svårt att hålla bra kontakt med Göteborgsgruppen.

Naturligtvis borde vi också ha haft ett mediemöte tillsammans med Göteborgsgruppen på förhand, men det hanns inte heller med. Vi hade tänkt sköta det mesta av medietarbetet på plats, men tillgången till internet var tyvärr mycket begränsad där och vi som skulle göra arbetet hade dessutom flera andra uppgifter samtidigt.

Hur som helst lyckades vi till slut få iväg några bilder till ofogmailen och i Göteborg fick man iväg några pressmeddelanden och gjorde en snygg uppdatering av hemsidan.

TT ringde till vår brittiska telefon när jag hade den, för att "kolla av några siffror". Så jag svarade på hur många vi var, hur många poliserna var etc men jag lyckades inte intressera journalisten (Jan Vinter) för att prata med någon som satt i blockaden. Jag försökte istället själv klämma in en mening om att det är korkat att åka till Iran för att leta efter kärnvapen när de finns här, helt öppet.

Jag ser nu att resultatet blev en notis som är rätt trist men åtminstone är nästan korrekt (bortsett från starttiden för aktionen) och har publicerats i åtminstone Aftonbladets, Hallandspostens, Västervikstidningens, Sundsvalls Tidnings, Västerbottens-Kurirens och Norrländska Socialdemokratens webbupplagor: <http://www.aftonbladet.se/senastenytt/ttnyheter/utrikes/article6609088.ab>

Miahabo talade med sin lokaltidning Västerbottens-Kuriren och med Fria Tidningar. De senare skrev en saklig artikel som illustrerades med en av våra bilder och fick en knapp helsida.

Jag har hört att det blev en notis i DN, en bild i Metro och en notis i Flamman. Mer vet jag inte i skrivande stund, men det verkar inte ha blivit jättemycket uppmärksamhet i media. Tyvärr är det väl så att de flesta medier bara tycker att det är intressant om någon blir gripen (eller skadad).

Vi hade ambitionen att samla in citat från alla som deltog i blockaden så att vi kunde skicka riktade pressmeddelanden till lokaltidningar, men fick ingen vidare respons. I bussen på väg till blockaden hade folk mycket annat att tänka på. Det framkom önskemål för framtiden om att ha en citatworkshop i förhand inför en aktion, och det är nog en mycket bra idé.

Efter aktionen var vi alla dödströtta, men vi lyckades skriva ihop ett pressmeddelande om hur det hade gått och skicka iväg det till alla medier som fanns på en presslista på ofog.org.

Caspar Behrendt 19/2